

[Axel Ivan Pedersen.]

glæde mig til sammen med hr. Kai Moltke at få et sagligt udvalgsarbejde sat i gang omkring disse opgaver.

Niels Westerby: SFs bolipolitiske ordfører, hr. Kai Moltke, har i dag prøvet at fremstille den boligpolitiske situation, som om der ville opstå paradisiske tilstande på boligområdet, hvis man fik gennemført en boligfond. Det er jo en tale, man har kunnet høre gennem måneder i dansk politisk debat fra SFs side. Jeg tror dog, jeg bliver nødt til at ramme en pæl igennem denne misforståelse. Vi har jo før haft en boligfond. Det havde vi i 1946-loven. 1946-loven om statslån var i virkeligheden en boligfond med en fast, garanteret rente. Der er ingen forskel på SFs forslag om en boligfond og 1946-loven om statslån, og vi ved jo alle — for vi har kendt og levet under denne lov i 12 år — at den ikke virkede. Fra 1946 til 1958 måtte vi netop gang på gang slå bremserne i over for boligbyggeriet ved hjælp af byggerestriktioner, og hvorfor? Fordi det høje ting ikke var i stand til at enes om at skabe den fornødne økonomiske baggrund for denne 1946-lov. Når jeg i dag er nødt til at afvise og ramme en pæl igennem SFs forslag om en boligfond, er det, fordi jeg føler mig ganske overtydet om, at der ikke vil blive skabt den økonomiske dækning for at lave en sådan boligfond. Det lader sig simpelt hen ikke gøre, sådan som stemningen og stillingen er i det høje ting.

Jeg må vel også minde om, at da vi så blev trætte af denne statslånsordning fra 1946, gik vi i 1958 over til et nyt system. Vi oprettede tredjeprioritetsinstitutter, som skulle finansiere boligbyggeriet ad en anden vej, nemlig ved at sende flere obligationer ud på markedet. Hvad skete så? Ja, det høje ting var vel lykkeligt omkring 1958 og 1959 og regnede formodentlig med, at nu var boligbyggeriets finansieringsproblemer løst, men hvad skete? Der blev sendt for milliarder af kroner obligationer på markedet, men der var ingen købere til dem. Man havde ikke sørget for, at der var den økonomiske baggrund for at sende alle disse mange obligationer ud på markedet. Det er det, der er sagens kerne; kunne vi dog engang komme ind på ikke bare at

disponere letsindigt ved at give en tilsyneladende bedre ydre ramme om boligbyggeriet, men få vendt billedet om og gøre det fornødne, det, der virkelig skaber den sunde baggrund for udviklingen, se, så var der sket virkelig noget på boligområdet.

Må jeg i øvrigt spørge den højtærede boligminister: hvordan stiller regeringen sig til at forkorte afdragstiden for lån ved byggeri? Var det ikke rimeligt, at man i boligforliget indføjede en bestemmelse om, at afdragstiden bør være 20 år? Jeg ved godt, at det opsparingsmæssigt kun virker på længere sigt, men det vil virke på længere sigt, og vi bør jo også tænke langt frem. Var det ikke noget, man kunne føje ind? Forhøjelsen af ydelserne for låntagerne vil jo blive meget lille, men det vil på længere sigt betyde noget for finansieringen af byggeriet. Kunne man ikke gennemføre noget lignende, hvad angår selvejerlejligheder?

Dernæst vil jeg sige til forligspartnerne: opgiv dog den vurdering! Det er dog helt urimeligt at kaste 25 mill. kr. ud til ingen verdens nytte, når man lige så godt kan forhøje på den nuværende lejes grundlag. Man taler tit om, at folketingsmedlemmers og ministres vederlag er for høje, og ministerbiler og mange andre ting er man utilfreds med, men jeg kan i dette tilfælde udpege ét medlem af det høje ting, hr. Guldberg, som ophavsmand til en ordning, der vil koste det danske samfund 25 mill. kr. uden at gøre nogen som helst nytte. Det er faktisk et resultat, som man ikke behøver at være særlig stolt af.

Jeg vil gerne have lov til at slå fast som konklusion på denne boligdebat — og det står vist urokket — at for de 30.000 parcelhuse og lejligheder, der bliver bygget i de kommende år, vil der ingen lettelse ske. Det vil i realiteten betyde, at vi lader ungdommen i stikken i denne sag; de unge får ingen lettelse. Det vil stadig høre til dagens orden, at folk må rykke ind i en 2 værelses lejlighed og betale 10.000 kr. i leje om året.

Boligministeren (Kaj Andresen): Hr. Kai Moltke spørger om aftrapningen. Da denne ordning er en overgangsordning — ligesom i øvrigt det forslag til en helheds-